

2021. november 28.
Mise a délvidéki áldozatokért

Kedves testvérek!

Advent első vasárnapja van. Az Úr Jézus születésnapjára, karácsonyra készülünk, és nagyobb figyelemmel szeretnénk a most következő négy hetet az evangélium szellemében megélni. Egyúttal megemlékezünk az 1944–45-ös délvidéki magyarirtás áldozatairól. Lélekben egyesülve elhunyt szeretteinkkel, barátainkkal, lelki vezetőinkkel, a bűnbánat és a kiengesztelődés szellemében kérjük a magunk számára Isten igazságos irgalmát.

Az első adventi hét vasárnapján vagyunk, és ez azt jelenti, hogy az egyházi év kezdetén is. Nem belezuhanunk karácsony ünneplésébe, hanem egy négyhetes előkészítő út során jutunk el az emberiség és az egyház nagy ünnepéhez, a megtestesülés misztériumához. Utunk során segítőink vannak, akik megvilágítják számunkra Isten eredeti tervét, mely az ember rendeltetésére, végső céljára vonatkozik. Isten mindenkit az üdvösségre, az örök boldogságra szánt. De szabadságot is adott nekünk, ezért felelősségünk van életünk kialakításában és a remélt beteljesedésben. Mert ki ne szeretné azt, hogy élete ne a megsemmisülésbe, hanem egy minden várakozást felülmúló találkozásba torkolljon Istennel, a mi Teremtőnkkel. Elkötelezett személyként ezt főállásban gyakoroljuk, és szüntelenül emlékeztetjük magunkat arra, hogy mire is kaptunk meghívást. Futok az égi cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban (Fil 3,14).

Kedves testvérek!

Fájdalommal tekintünk a múltra, és a keresztre feszített Krisztust szemlélve kérjük Isten megtisztító kegyelmét a múlt sebeinek gyógyítására. Ami nekünk fáj, Istennek is fáj, mivel tudjuk, hogy ő úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, küldte el az emberiséghez. (Jn 3,16) Ez az a felfoghatatlan titok, a megtestesülés misztériuma, amelynél a hitvallás során fejet, karácsonykor pedig térdet hajtunk, s amely mégiscsak elfogadhatóvá teszi földi életünket. Ha Isten az ő Fiában vállalta a megalázást, a szenvedést, a fájdalmas kereszthalált, és nem vonta ki magát semmilyen megpróbáltatás alól, akkor ebből mi is erőt meríthetünk legnagyobb elhagyatottságaink közepette is. Az ember felelős a tetteiért, a szavaiért, sőt még a gondolataiért is. Mint személynek egyszer el kell számolnia életéről. Ezt tudtuk a múltban, ahol a gyűlölet és az igazságtalanság fosztotta meg életüktől az ártatlanokat, és tudjuk, hogy a jelenben is, amikor a járványhelyzet fokozódása fenyegetően áll előttünk. Az életünk azonban minden körülményben véges, ugyanis teremtmények vagyunk. Egyszer majd mindenkinek el kell távoznia ebből a világból, és megállunk az Emberfia színe előtt, de tudjuk, hogy az Isten szava erőt és bátorítást ad számunkra.

Az első olvasmány Jeremiás próféta könyvéből éppen ezt erősíti meg bennünk: *„Igen, jönnek napok – mondja az Úr –, s azokban a napokban s abban az időben sarjart támasztok, megszabadul Júda, és biztonságban él Jeruzsálem”*. A végső szó tehát mindig Istené. Tudjuk, hogy a jelen pillanat is egyszerre a vég és a kezdet. Erről hallottunk az evangéliumban: *„A földön kétségbeesett rettegés támad a népek között, az*

emberek megdermednek a rémülettől, miközben várják, hogy mi történik a világgal”. A háborúkat, a katasztrófákat, a járványokat senki nem kerülheti el a törékeny világban. Ezért szólít fel bennünket az Úr Jézus, hogy *„virrasszatok és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljete attól, ami majd bekövetkezik, és megállhassatok az Emberfia színe előtt”* (Lk 36).

A gyűlölettel, az erőszakkal és a vérengzéssel szemben tehetetlenek vagyunk, és a hitellenes megnyilvánulások megrémisztenek minket. A keresztény hívő ezért együtt tud érezni sorstársai szenvedésével, és azokkal, akik életüket adták hitükért, meggyőződésükért és embertársaikért. Mintha hallanánk Pál apostol figyelmeztetését: *„Kérünk és intünk titeket, testvérek, Urunkban, Jézus Krisztusban. Megtanultátok tőlünk, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek”* (1Tesz 4,1).

Kedves testvérek, köszönöm nektek, hogy eljöttetek Délvidékről, hogy a Szent István-bazilikában imádkozzunk az 1944–45-ös áldozatokért, és Krisztus akarata szerint ellenségeinkért is. Engem is sok minden köt személyesen a Délvidékhez, mégpedig édesapámon keresztül, aki 1943–44-ben Újvidéken tanult a mezőgazdasági technikumban. Megvan a bizonyítványa is, amelyet ott kapott, ám 1944 őszén vissza kellett térnie Magyarországra. Tíz évvel ezelőtt abban a templomban tarthattam szentmisét, ahonnan Kovács Kristóf és Körösztosz Krizosztom ferences atyákat 1944-ben elhurcolták. Az ő boldoggá avatásuk folyamatában vagyok bizottsági tag, így még közvetlenebb ismereteim vannak a meghallgatott személyes beszámolók alapján magyar testvéreim ottani megpróbáltatásairól és szenvedéseiről. A két vértanú boldoggá avatási eljárásában még öt másik ferences is szerepel, köztük Hajnal Zénó atya, akit nagyatádi ferences szerzetesként híveivel édesapám szülőfaluja, Gyékényes felé tereltek, ahol a helyi plébánossal együtt lelőtt egy bolgár katona. Ezekre a tettekre nincs magyarázat, és a keresztünket folyamatosan hordozni kell. Ezt tette az Úr Jézus is, amikor vállalta értünk a szenvedést és a halált.

Most az adventi utat kezdjük el, melynek során mintegy újraélhetjük az üdvösség történetét. Együtt élve a személyes múlttal, de már kérve a szentek és boldogok közbenjáró imáját, az Úr Jézus kérésével: *„emeljétek fel fejeteke, mert elérkezett megváltásotok. Így majd nem ér készületlenül benneteket az a nap. Virrasszatok hát és imádkozzatok, hogy megállhassatok az Emberfia színe előtt”*.

A karácsony előtti időszakot már az Úr érkezésének szenteljük, mivel mi a jelenlét bizonyosságában élünk. Advent elején Jeremiás próféta, Isten megnyilvánulásáról jövendöl az emberiséggel kapcsolatban. Ő tudja, hogy *„por vagyunk”* (103. zsoltár, 14.). Mégis emberi szóval, hatalmas nagylelkűséggel segít rajtunk: *„Igaz sarjat támasztok Dávidnak, aki jogot és igazságot teremt az országban”* – ez a mi vigaszunk. Ez a mostani emléknep és szentmise is hozzásegíthet minket ahhoz, hogy Isten szándékát megvalósítsuk, és az Úr ügyében mindenre készen álljunk.

Kedves testvérek, hordozzuk egymást imáinkban, éljük meg keresztény felelősséggel mindennapjainkat, akár jó, akár balsors jut osztályrészül, teljünk el a keresztény reménnyel, és érezzük magunk mellett Krisztus vigasztaló közelségét, hogy az utolsó napon így szóljon hozzánk: *„Gyertek, atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot”* (Mt 25,34). Ámen.